

SFÂNTA CRUCE

obiect sfânt și semn de închinare

Semnul Sfintei Cruci este o mărturisire pe scurt a credinței creștine.

Crucea, frumos lucrată și împodobită, nu lipsește din nicio biserică în care se slujește Sfânta Liturghie. Vasele și veșmintele liturgice sunt împodobite cu cruci; multe biserici sunt zidite în chipul crucii, iar în cimitirele noastre, cei răposați așteaptă învierea morților sub ocrotirea Sfintei Cruci.

De multe ori întâlnim Sfânta Cruce lângă fântâni și la răspântiile drumurilor, iar credincioșii se închină și poartă cu evlavie la gât, cruciulițe.

Biserica cinstește cu multă evlavie Sfânta Cruce: trei zile pe an (14 septembrie, duminica a treia din Postul Mare și 1 august), precum și zilele de miercuri și vineri sunt închinare cinstirii Sfintei Cruci.

SCURT ISTORIC

- De la început, crucea a fost privită în creștinism ca un simbol al slavei lui Dumnezeu întrupat.
- **Semnul crucii făcut pe frunte** este unul dintre ritualurile cele mai vechi ale Bisericii, întâlnit mai întâi în rânduiala Botezului.
- **Sfântul Ciprian al Cartaginei** (+258) îi încurajează pe martiri zicându-le: „*Fruntea ta să fie întărită, pentru ca pecetea lui Dumnezeu de pe ea să rămână întreagă*”.
- **Sfântul Ipolit al Romei** (+235) făcând referire la uzul însemnării cu sfânta cruce, îi asigura pe creștini: „*Atunci când îți faci cruce... este sfântit întregul tău trup, din cap până-n picioare*”.
- În scurt timp, semnul crucii a început să însoțească, ca binecuvântare și mijloc de protecție împotriva răului, fiecare act din viața de zi cu zi.
- Obiceiul însemnării unor lucruri cu semnul sfintei cruci este consemnat de scriitorul creștin Tertulian (+220), care vorbește despre faptul că o creștină făcea cruce peste așternut înainte de a se culca.
- Începând cu secolele VII-VIII micile cruci făcute pe diferite părți ale trupului sunt înlocuite cu un singur semn al crucii, mai mare, făcut de la frunte, pe piept și pe umeri, fiind însoțit, uneori, de invocarea Sfintei Treimi.
- Totodată se generalizează și închinarea cu trei degete, în cinstea Sfintei Treimi.

SĂ FACEM CORECT SEMNUL SFINTEI CRUCI

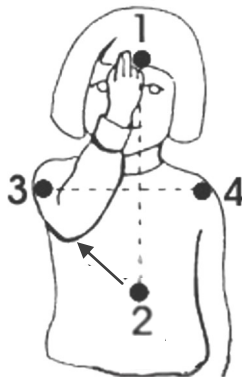

1 Unim degetul mare, cu cel arătător și cel mijlociu, simbolizând Sfânta Treime;

2 Strângem celelalte două degete în palmă, simbolizând cele două firi ale Mântuitorului (Dumnezeu adevărat și Om adevărat), sau, după unele interpretări, pe Adam și pe Eva;

3 Ducem cele trei degete la frunte, apoi spre mijlocul abdomenului, la umărul drept și apoi la cel stâng;

4 În timp ce facem semnul Sfintei Cruci, putem spune „*În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh!*” sau „*Doamne Iisuse Hristose, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul/păcătoasa!*” ori, simplu, „*Doamne ajută!*”.

„*Să avem semnul crucii pe fruntea noastră, pe inima noastră și pe brațele noastre; pentru că trebuie să-L mărturisim întotdeauna pe Iisus Hristos; pe inimă, că trebuie să-L iubim întotdeauna pe El; pe brațele noastre, pentru că trebuie întotdeauna să lucrăm pentru El*”.

Sfântul Ambrozio al Milanului

CÂND SĂ FACEM SEMNUL SFINTEI CRUCI?

- Atunci când ne simțim tulburați;
- Când ne așezăm și când ne ridicăm de la masă;
- Dimineața și seara; începem și încheiem ziua cu semnul Sfintei Cruci;
- În Biserică, ori de câte ori se face o referire la Sfânta Treime, la Mântuitorul Hristos, la Maica Domnului ori la un sfânt față de care avem evlavie;
- Să facem semnul Sfintei Cruci în orice timp, ca să ne amintim de Dumnezeu și să primim harul Sfântului Duh!

DE CE NE ÎNSEMNĂM CU SFÂNTA CRUCE?

- Ca să mărturisim prezența Domnului nostru în inimile noastre;
- Ne amintește de suferința lui Hristos pe Cruce, pentru mântuirea noastră;
- Ne amintește că suntem chemați să-I urmăm lui Hristos;
- Ne întărește în lupta cu diavolul;
- Ne ajută să purtăm mai ușor durerile și lipsurile, pentru Hristos.

„*La fiecare pas și la fiecare faptă ne însemnăm... cu semnul sfintei cruci.*”

Tertulian

